

Sunnuntai 7.7.2013

Aamuseurat 8:00

Jouko Lauriala

Haapajärven kirkon kellot soivat jälleen kaikkivaltiaan eteen kokoontuneelle suurelle kansanjoukolle, kuten viimeksi vuonna 1977 suviseurojen aikana. Pienempään kelloon, joka on valettu Tukholmassa vuonna 1761, on kaiverrettu sanat: ”Tulkaat cumartucaamme ja polvillemme lancetcaamme ja maahan laskekaamme Herran meidän Luojan etehen. Ps. 95: värsy 6. Kaikki joilla Hengi on kiittäkää Herra.” Majesteetin eteen on tultava kumartuen, maahan laskeutuen. On armoa painua apostoli Pietarin rinnalle ja ilahtua Kristuksen ikuisen elämän sanoista. Tänäkin kirkonkellojen malmisiin sointuihin kätkeytyy sanoja, joita meille kerran annettiin pyhänä jouluyönä, kun enkelit lauloivat juhlavirttä Betlehemin taivaalla, sanoja, joissa soi pitkäperjantain sovituksen pyhä riemastus ja sitten pääsiäisen käsittämätön voitonviesti. Simo Korpelan kauniissa runossa *Sunnuntaiaamuna* ”hartaat aamukellot vain rauhaa, rauhaa soi”. Niin.

Ne soivat tänään myös rakkaan isänmaamme vapauden ja rauhan viestiä. Herättäjäjuhlat samaten kuin kaikki muutkin kesän uskonnolliset kokoontumiset ovat tässä mielessä suurta kiitosjuhlaa. On siis aiheellista langeta polvilleen Herran eteen. Sankarihaudat kertovat kalliista uhrista, jota sotien aikana annettiin vapauden ja itsenäisyyden säilymiseksi. Edesmennyt hiippakuntamme piispa Väinö Malmivaara kirjoitti vuonna 1945 paimenkirjeen seurakunnille ja papistolle. Luen siitä muutaman rivin: ”Herra ei ole antanut kirkollemme tässä maassa näin jylhän vakavaa muistutusta ihmisen kodittomuudesta maan päällä sitten isonvihan kaameiden aikojen. Tähän sanontaamme lausuvat jokaisessa seurakunnassamme hiljaisen aamenen kaatuneiden valkoiset ristit.” Näin Malmivaara.

Syksyllä 1939 aloitti Helsingin yliopistossa opintonsa eräs nuorukainen, joka oli nähnyt paljon vaivaa saadakseen köyhistä oloista lähteneenä tulevaisuutensa taloudellisesti turvatuksi. Lopulta löytyi ystävällinen lähimmäinen, joka velaksi antamallaan tuntuvalla rahasummalla helpotti ratkaisevasti nuorukaisen mielteitä. Velkakirja kirjoitettiin, ja takaajat vahvistivat sen nimikirjoituksillaan. Kaiken piti olla kunnossa. Vähitellen kuitenkin Suomen taivaalle alkoi kasaantua uhkaavia pilviä. Myrsky puhkesi marraskuun viimeisenä päivänä. Monien muiden opiskelijoitten kanssa kertomuksemme nuorukainen joutui lopettamaan opiskelunsa ja lähtemään rintamalle Ägläjärven suuntaan, sinne, missä Haapajärven, Nivalan, Reisjärven ja Pyhäjärven miehiä oli rintamalla. Joulukuu ei ollut ehtinyt vielä kovinkaan pitkälle, kun tuli tieto hänen kaatumisestaan. Se oli raskas viesti omaisille, mutta myös takaajille, jotka eivät varmaankaan olleet varautuneet näin pian hetkeen, jossa heidän allekirjoituksensa velkakirjassa tulisi merkitsemään suuria vaikeuksia. Niinpä heidän oli lähteminen eräänä päivänä velanantajan luo keskustelemaan jatkotoimenpiteistä. Se, mitä tuossa kodissa tapahtui, kuuluu vaikuttavimpaan ja herkimpään, mitä sodan ajoista on jälkipolville tallentunut. Pelokkain mielin takaajat saapuivat ”sydämissä riutuva toivo”. Eivät he osanneet aluksi uskoa todeksi, mitä he kuuluivat ja näkivät. Velanantaja näytti heille velkakirjaa, jonka yli oli punakynällä vedetty ”henkselit” ja jonka ylälaidassa olivat sanat ”Tämä velkakirja on maksettu Ägläjärvellä”. Vieressä oli merkittynä kaatumispäivä.

Niin liikuttava kuin kertomani tapaus onkin, se on vain kalpea esimerkki sen rinnalla, mitä kerran Golgatalla koettiin. Apostoli Paavali kirjoittaa siitä Kolossalaiskirjeessään: ”Jumala antoi meille kaikki rikkomuksemme anteeksi, hän kumosi meitä rasittavan velkakirjan kaikkine määräyksineen ja teki sen mitättömäksi naulitsemalla sen ristiin”. Siionin virren tekijä ihmettelee ja iloitsee: ”Lain olet puolestani täyttänyt ja velkakirjan rikki repinyt”. Jos Raamatusta pitäisi etsiä kalleimmat sanat meidän pelastumistamme ajatellen, ne varmaan olisivat: ”Se on täytetty”. Sinun ja minun velkakirjani on maksettu Golgatalla katkeran taistelun jälkeen. Suuri Vapahtaja näyttää tänäkin meille kuitattua velkakirjaa. Tästä ilouutisesta Siionin virret niin jalosti ja syvällisesti kertovat.

”Laupias Herra, mikä olen minä. Tai sukuni, kun rakastat näin sinä? Vain kevyt höyhen voimaas verraten, Rinnalla pyhytesi saastainen”. Armo hiljentää, nöyryyttää, osoittaa ihmisen kelvottomuuden ja katoavaisuuden. Samalla se herättää syvää ihmetystä ja taivasikävää. Saamme kuulua armosta Simo Korpelaa vielä lainatakseni ”pyhään juhlasaattoon”. Ei ihme, jos tämä kaikki ”saa sanottomaks kielen ja silmään kyyneleen”. Tekee mieli kumartua ja langeta polvilleen suuren Majesteetin eteen, joka samalla on meidän Lunastajamme. ”Sanasi annoit”. Annot itsesi. Annoit meille elämän ja autuuden. Ylistetty olkoon pyhä nimesi!